

Arrest

**nr. 334 693 van 21 oktober 2025
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 26 oktober 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in, in België.

Op 20 maart 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 26 juni 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K. S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van het dorp Markikhel, district Shirzad, provincie Nangarhar. U bent tot de tiende graad naar school gegaan en volgde ook computer- en Engelse lessen. Uw vader heeft van 2004 tot 2010 gewerkt voor

US AID, had daarna een bedrijf voor kinderfietsen en werkte vervolgens in security. Uw vader had al langer problemen met de taliban en ontving al eens een dreigbrief van de taliban. Hierdoor had hij in het verleden al stappen ondernomen om zichzelf en zijn familie naar Amerika te brengen. Dit is uiteindelijk niet kunnen doorgaan.

Op een bepaald moment – toen uw vader al in security werkte – probeerden drie mannen op een motorfietsen u te ontvoeren toen u van de bazaar kwam. U slaagde erin te ontkomen en naar uw huis te vluchten. Later werd 's nachts ook uw huis benaderd door de taliban. Ze kwamen naar uw huis met de lichten van de wagen uit, maar de hond begon te blaffen en toen de taliban hun auto stopten voor het huis van uw buurman, begon die op hen te vuren omwille van zijn eigen vete. Deze personen vluchtten daarna weg. Ongeveer een maand later was er een tweede ontvoeringspoging toen u terug van school kwam. U vluchtte opnieuw weg en ze begonnen u te achtervolgen met een auto. U slaagde er opnieuw in om te ontkomen. Na dit incident werd besloten dat u niet meer naar buiten mocht gaan. De derde dag na het incident kreeg u een brief van de taliban. Hierin werden u, uw vader en de hele familie bedreigd. Uw leven was heel moeilijk geworden omdat u niet meer naar school of naar buiten kon gaan. U heeft ongeveer een jaar uw huis amper verlaten en daarna besloot u zelf te vluchten. U kreeg hiervoor de toestemming – en hulp – van uw vader.

Nadat u Afghanistan al verlaten had, werd er opnieuw een dreigbrief afgeleverd door de taliban waarin uw familie bedreigd werd. Een paar weken later werd uw vader gevisieerd door de taliban. Er werd op hem geschoten en hij belandde in het ziekenhuis. Uw paternale oom zei dat de taliban verantwoordelijk waren omdat het een of twee weken na deze dreigbrief gebeurde.

U verliet Afghanistan vijf jaar voor uw persoonlijk onderhoud en was ongeveer drie jaar onderweg. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 22/10/2021. Op 26/10/2021 diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën neer van volgende documenten: uw taskara, de taskara's van al uw gezinsleden behalve uw oudere zus (zowel in het Pashtu als vertaald in het Engels), het paspoort van uw vader, drie familiefoto's, een foto van uw vader in het ziekenhuis, drie dreigbrieven van de taliban en werkdocumenten van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste dient hier opgemerkt te worden dat u zich in hoofdzaak beroept op problemen die u kende met de taliban wegens de job van uw vader. Bij uw interview bij DVZ gaf u aan dat uw vader vijf jaar voor de Amerikanen gewerkt heeft en dat het datgene was dat problemen heeft veroorzaakt (vragenlijst CGVS, p. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS geeft u aan dat de taliban het volgende zeggen: 'aangezien hij heeft gewerkt voor ongelovigen, de zoon moet voor ons werken' (CGVS, p. 13). U haalt verder geen elementen aan die wijzen op een andere reden waarom de taliban u zouden viseren. Er dienen echter een aantal kanttekeningen geplaatst te worden bij uw verklaringen omtrent de job van uw vader en diens problemen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u vreemde verklaringen aflegt omtrent de job van uw vader. U geeft aan dat uw vader van 2004 tot 2010 bij US AID werkte als mecanicien-ingenieur (CGVS, p. 8). Hij zou volgens uw verklaringen daarnaast ook andere taken gehad hebben; zoals het werken met grote commandanten, op missie gaan, als bodyguard werken en operaties uitvoeren in Farrah, Helmand en Laghman (CGVS, p. 16). U geeft later ook aan dat u wist dat uw vader 'grote taken deed' en dat de jobs die uw vader deed 'riskant' waren (CGVS, p. 16-17). Uit de documenten die u indient omtrent het werk van uw

vader, blijkt echter enkel dat uw vader tewerkgesteld was als '(house) maintenance manager' (zie map 'Documenten') en dat hij kleine onderhoudswerken deed. In geen enkel document wordt verwezen naar andere taken die ook maar enigszins wijzen op het deelnemen aan missies of het werken als bodyguard voor commandanten. Het is weinig geloofwaardig dat US AID een house manager zou inzetten in missies en/of als bodyguard en hier dan bovendien geen enkele documentatie over zou verschaffen. U legt ook bijvoorbeeld geen foto's voor van uw vader op missie of als bodyguard.

Ook uw kennis en uw verklaringen omtrent deze zogenaamde andere taken en missies is niet van die aard dat u het CGVS kan overtuigen hiervan. Op de vraag wat uw vader exact deed tijdens die missies, geeft u namelijk volgend antwoord: 'Met missies bedoel ik dat US AID speciale programma's had, ik heb geen informatie daarover, maar in de verhalen was er niets behalve doden, ontvoeren. Ik heb niet met mijn vader gezeten voor meer dan een half uur in mijn hele leven. Hij heeft mij niet met hem gezeten voor langer. De reden daarachter is dat mijn vader ongeschoold is, maar ons altijd motiveerde voor scholing, hij heeft de gewoonte van sigaretten en hasj te roken, daarom heeft hij ons van hem weggehouden zodat het geen invloed op ons heeft.' (CGVS, p. 16). Op de vraag welke riskante jobs hij deed, antwoordt u: 'Alle overheidsjobs in Afghanistan zijn gevaarlijk, vol gevaren. Het gaat over schieten, jij doodt taliban, de taliban doodt je terug. Mijn vader hield familie weg van de job zodat familie niet in gevaar was.' (CGVS, p. 16-17). U antwoordt vaag en geeft hierbij de stereotiepe verklaring dat uw vader u niet veel vertelde over zijn job. Volgens uw verklaringen diende u Afghanistan echter te verlaten door problemen omwille van de functie van uw vader (CGVS, p. 13). Bovendien moest u zich voor uw vertrek uit Afghanistan ook een jaar lang thuis schuilhouden (CGVS, p. 10, 17). Het is dus uiterst bevreemdend dat u uw vader – tijdens het jaar dat u zich thuis moest schuilhouden én nadien – nooit heeft gevraagd naar zijn werkzaamheden. Nochtans zou uw vader volgens uw verklaringen nog steeds in Afghanistan wonen en zou uw familie soms contact met hem hebben (CGVS, p. 13). Aangezien u nog in contact staat met uw gezin in Afghanistan, had u het hem - via hen - dus kunnen vragen (CGVS, p. 6). Van een verzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek. Dat u zich niet uitgebreid informeerde naar de job van uw vader geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas. Dit doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In dit kader dient ook opgemerkt te worden dat u enkel kopieën neerlegt omtrent de job van uw vader. Hierbij wenst het CGVS te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Kopieën van documenten kunnen daarnaast makkelijk bewerkt worden door middel van knip – en plakwerk, waardoor de bewijswaarde hiervan sowieso laag is.

Concluderend kan hier gesteld worden dat er redenen zijn om te twifelen aan uw verklaringen omtrent de voorgehouden werkzaamheden van uw vader. Het lijkt er sterk op dat, zo hij al voor US AID tewerkgesteld was, het ging om de weinig opmerkelijke job van klusjesman, een profiel waarover niet vermoed kan worden dat het hem bijzonder onder de aandacht van de taliban bracht.

Ten tweede zijn er ook met betrekking tot de voorgehouden problemen tussen uw vader en de taliban een aantal vreemde elementen te bemerken. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die banden hebben met de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader van 2004 tot 2010 gewerkt heeft voor US AID (cfr. supra), dat hij problemen kende met de taliban en dat hij momenteel ondergedoken leeft in Afghanistan (CGVS, p. 13). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover (cfr. infra).

Vooreerst wenst het CGVS in herinnering te brengen dat er supra al gewezen werd op elementen die doen twifelen aan de voorgehouden tewerkstelling van uw vader bij de strijd tegen de taliban. Als geen geloof gehecht kan worden aan dergelijke tewerkstelling, zijn ook eventuele problemen die hij of de familie daardoor zouden kennen niet geloofwaardig.

Daarnaast dateert de voorgehouden job van uw vader bij US AID van een hele tijd geleden. U geeft namelijk aan dat uw vader bij US AID tewerkgesteld was van 2004 tot 2010 en dat hij nadien andere jobs uitvoerde waarvan de job inhoud hem vermoedelijk niet in het vizier van de taliban zou brengen, namelijk een bedrijf van kinderfietsen en een job als beveiligingsagent voor parkeerplaatsen (CGVS, p. 8). Hierbij dient opgemerkt te worden dat de taliban uw vader volgens uw verklaringen voor het eerst een dreigbrief stuurden in 2014, 4 jaar nadat uw vader al gestopt was met zijn werkzaamheden bij US AID. Geconfronteerd met het

feit dat het vreemd is dat ze hem dan (pas) een eerste dreigbrief stuurden, antwoordt u enerzijds 'deze dingen kwamen uit' en anderzijds geeft u aan dat jullie zich ook die vraag gesteld hebben, maar dat de taliban hun eigen planning maken en doen wat ze willen (CGVS, p. 15-16). U verklaart hierbij echter niet hoe het kwam dat dit plots, vier jaar na de feiten, uitkwam en voor problemen zorgde. Pas drie jaar later werd dan een tweede dreigbrief verstuurd, hetgeen van weinig interesse en pressie van de taliban lijkt te getuigen. Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat de taliban weinig konden doen tegen uw vader omdat de overheid toen aan de macht was en de taliban niet in de stad konden komen (CGVS, p. 15). Nochtans geeft u aan dat de taliban de tweede dreigbrief aan de poort van jullie gastenverblijf afleverde, waardoor ze klaarblijkelijk wel vrij gemakkelijk in de omgeving van uw huis konden geraken (CGVS, p. 10).

In dit kader wenst het CGVS hier opnieuw te wijzen op het feit dat u enkel kopieën van de dreigbrieven indient en geen originele documenten. Ook voor dit stuk kan gewezen worden op de gekende fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten, met name als het gaat om kopieën, waarop supra al gewezen. Ook dient opgemerkt te worden dat het opvallend is dat u bepaalde zaken die in de dreigbrieven staan niet aanhaalt of foutief weergeeft. Zo verklaart u dat er in de tweede dreigbrief staat dat uw vader zich moest presenteren en dat zijn gronden geconfisqueerd zouden worden (CGVS, p. 14). Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat hier ook in vermeld staat dat uw vader verdacht werd van enerzijds spionage voor de Amerikaanse intelligentediensten en anderzijds betrokkenheid bij drone aanvallen en raids op taliban strijders (zie map 'Documenten'), wat wijst op een zeer specifieke beschuldiging. Het is vreemd dat u dit niet aanhaalt als er u gevraagd wordt om over de dreigbrieven te praten (CGVS, p. 14). Daarnaast geeft u aan dat zowel u, uw vader als uw hele familie in deze brief werden bedreigd (CGVS, p. 10). Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt echter dat enkel uw vader in deze brief bedreigd werd. U legt ook verschillende verklaringen af over het moment waarop jullie de tweede dreigbrief kregen. Initieel geeft u aan dat jullie de dreigbrief van de taliban kregen enkele dagen na de tweede ontvoeringspoging tegen u (CGVS, p. 10). Later geeft u aan dat de eerste twee brieven voor de aanval op het huis afgeleverd werden, welke plaatsgreep tussen de eerste en de tweede ontvoering. Bovenstaande zaken doen vragen rijzen over de authenticiteit van de brieven en/of geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook, legt u vreemde verklaringen af omtrent de beweemde vervolging ten aanzien van uw vader en diens reactie. U geeft aan dat uw vader al lang – ongeveer 8 à 9 jaar – problemen had (CGVS, p. 7). U verklaart dat hij daarom ontslag nam bij US AID (CGVS, p. 8) en dat dezelfde problemen ook bestonden toen uw vader een bedrijf had (CGVS, p. 10). U houdt dit echter algemeen en geeft het stereotiepe antwoord dat uw vader deze zaken niet met jullie deelde (CGVS, p. 10). Hierbij dient opgemerkt te worden dat uw vader volgens uw verklaringen in het verleden echter al tweemaal de kans kreeg om Afghanistan te verlaten en officieel naar Amerika te verhuizen, via zijn tewerkstelling bij US AID, maar dat uw vader dit tweemaal annuleerde (CGVS, p. 10). Indien uw vader al zo lang ernstige problemen kende met de taliban, is het vreemd dat hij niet zou ingaan op deze hervestigingsmogelijkheden van US AID.

Daarnaast is ook het gedrag van uw vader na uw vertrek uit Afghanistan vreemd te noemen. U geeft aan dat uw vader, twee à drie maand voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, door de taliban neergeschoten werd (i.e., december 2022 - januari 2023) en dat hij enkele weken voordien een dreigbrief kreeg van de taliban (CGVS, p. 12-13). Op dat moment was de taliban echter al een tijd aan de macht in Afghanistan (CGVS, p. 15). Enerzijds is het vreemd dat de taliban dan een dreigbrief zouden sturen in plaats van gewoon bij uw huis langs te gaan. Anderzijds is de reactie van uw vader ook uiterst vreemd te noemen. U geeft namelijk aan dat uw vader neergeschoten werd toen hij terugkwam van de moskee met zijn vrienden. Indien hij echter een dreigbrief kreeg van de taliban, die op dat moment aan de macht waren in Afghanistan, zou kunnen verwacht worden dat uw vader zich zou verbergen en zich niet in het openbare leven zou begeven. Dat hij zijn leven gewoon zou verderzetten, ondanks het feit dat hij door de taliban bedreigd werd én Afghanistan onder controle van de taliban stond, is uiterst bevreemdend en doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In dit kader wenst het CGVS op te merken dat u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt. U verklaart namelijk later in het persoonlijk onderhoud dat uw vader volledig verdween toen de Afghaanse republiek viel en de taliban de macht overnamen (CGVS, p. 15). Dat uw vader volledig verdween toen de taliban de macht overnamen, valt niet te rijmen met uw verklaringen dat uw vader dan gewoonweg naar de moskee zou gaan met zijn vrienden. Dat u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt, doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de vervolging van uw vader verder afbrokkelen.

Hiermee samenhangend wenst het CGVS ook op te merken dat u, ter staving van deze aanval op uw vader, een foto van uw vader in het ziekenhuis indient (zie map 'Documenten'). Deze foto zegt op zich echter niet veel; de afgebeelde persoon kan gewond geraakt zijn op gelijk welke wijze en op gelijk welk moment. Bovendien legt u ook hier tegenstrijdige verklaringen over af; het ene moment geeft u aan dat uw vader naar een ziekenhuis gebracht werd (CGVS, p. 3, 12, 13), het andere moment geeft u aan dat het te gevaarlijk was om uw vader naar het ziekenhuis te brengen (CGVS, p. 12) en op nog een ander moment geeft u aan dat u

niet weet naar waar uw vader gebracht werd en waar uw neef de operaties op uw vader uitvoerde (CGVS, p. 14). Nochtans is een aanval op uw vader een impactvolle en belangrijke gebeurtenis, en kan er van u verwacht worden dat u zich uitgebreid zou informeren naar de omstandigheden van deze aanval. Zeker gezien deze ook samenhangen met uw eigen beweerde problemen. U verklaart hieromtrent dat uw jongere broer telkens weent als u met hem belt en uw moeder de energie niet heeft om erover te praten (CGVS, p. 14). Nochtans geeft u aan dat uw neef u zelf opgebeld heeft om u te informeren aangezien u de oudste zoon bent, dus u had uw neef ook om meer informatie kunnen vragen (CGVS, p. 8, 12). Dat u hier verschillende en onduidelijke verklaringen over aflegt, doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte, legt u doorheen uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ook herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af over de huidige verblijfplaats van uw vader. Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat uw vader sinds de aanval vermist is (CGVS, p. 5), maar als er u enkele momenten later gevraagd wordt wie er momenteel nog in uw huis in Afghanistan woont, antwoordt u dat uw hele familie daar nog woont én benoemt u specifiek uw moeder en vader (CGVS, p. 6). Nog later geeft u dan aan dat uw vader, sinds de aanval, meestal verdwijnt en niet thuis is (CGVS, p. 8) en dat uw gezin uw vader niet kan ontmoeten in hun eigen huis, maar wel in het huis van uw ooms (CGVS, p. 13). Dat u hier dermate verschillende verklaringen over aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de verblijfplaats van uw vader en bijgevolg ook diens problemen.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging en de huidige situatie van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van een buitenlandse organisatie, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. U haalt verder ook geen elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U geeft aan dat de taliban bezoeken hebben gebracht aan uw familie en dat uw familie onder hun surveillance staat (CGVS, p. 13), maar u haalt verder geen vervolgingsfeiten aan ten aanzien van uw familieleden. U geeft daarbij aan dat uw broers en zussen jonger zijn, maar uw jongere broer zou ondertussen ook al 17 à 18 jaar oud zijn (CGVS, p. 6). Aangezien uw familie, waaronder een broer van 17 à 18 jaar oud, geen noemenswaardige problemen lijkt te hebben in Afghanistan, kan de vraag gesteld worden waarom u bij terugkeer dan wel problemen zou hebben wegens de voormalige functie van uw vader.

Ten derde wenst het CGVS hier nog op te merken dat u bij DVZ een belangrijk element in uw relaas niet heeft vermeld. Op de vraag hoe jullie door de taliban bedreigd werden, sprak u bij DVZ enkel over brieven en twee ontvoeringspogingen (DVZ, punt 5). Nochtans geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat er tussen die twee ontvoeringspogingen ook een aanval op uw huis plaatsvond (CGVS, p. 10). Dat u tijdens uw interview bij DVZ helemaal niet zou spreken over een dermate belangrijke gebeurtenis in uw leven, is uiterst bevreemdend en ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Concluderend kan hier gesteld worden dat u er niet in slaagt om uw persoonlijke problemen met de taliban aannemelijk te maken of om aannemelijk te maken dat u bij terugkeer wel problemen zou kennen met de taliban.

Ter volledigheid wenst het CGVS hier nog te wijzen op volgende zaken. Vooreerst heeft uw advocaat na ontvangst van de kopie van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Deze hebben echter geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

Daarnaast merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk (DVZ, punt 22, 32; CGVS, p. 7; zie administratief dossier). Het feit dat u naliet om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat

hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van uw familieleden, het paspoort van uw vader en de drie familiefoto's die u indient vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en familieband. De overige documenten kwamen hierboven al aan bod.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan

Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u minstens tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u 6 à 7 jaar naar school gegaan te zijn in Afghanistan en nog in contact te staan met uw familie in Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Verzoekschrift

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet haar enig middel als volgt uiteen:

“1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld. De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker, bij een terugkeer naar Afghanistan, een oprechte vrees heeft voor zijn leven. Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker gaf, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, op overtuigende wijze aan welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft indien hij zou dienen terug te keren.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud erop gewezen dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de problemen met de taliban door de job die zijn vader uitoefende. Verzoeker heeft hierover verklaringen afgelegd en hiertoe documenten overhandigd, waaruit effectief kan worden opgemaakt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn (zoals dreigbrieven van de taliban en de werkdocumenten van zijn vader).

Meer algemeen, kan worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker, tijdens zijn persoonlijk onderhoud en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, met elkaar in overeenstemming zijn. Dit benadrukt het oprecht karakter van de vrees die verzoeker heeft. Dat verzoeker zelf beperkte kennis heeft van de werkzaamheden van zijn vader, doet geen afbreuk aan de vrees die hij heeft. Het is immers niet ongewoon dat verzoeker, gelet op zijn jeugdige leeftijd, slechts beperkte kennis heeft over de werkzaamheden van onder meer zijn vader, laat staan over de details van militaire operaties waaraan hij deelnam. Verzoeker was zelf niet werkzaam in het leger, enkel zijn broer. Verzoeker heeft ook geen bijzondere interesse in het leger. Zijn vader was een gesloten persoon en praatte weinig over zijn job, waardoor dit temeer ervoor zorgt dat verzoeker de details over de werkzaamheden van zijn vader niet volledig kent. Hij kon wel een aantal zaken toelichten, hetgeen hij deed tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker heeft dan ook naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker (zoals zijn intellectuele capaciteiten).

Hieruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn, temeer gelet op de documenten die door verzoeker werden overgemaakt en waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn. Waar aan de documenten elke bewijswaarde wordt onzegd omdat het louter kopieën betreffen, volgt evenwel uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.a. de zaak C-921/19 van 10 juni 2021) dat artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 4, lid 3, onder b) van de richtlijn 2011/95 de verwerende partij de verplichting oplegt om het verzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoeker overgelegde relevante documenten, zonder te vereisen dat die documenten noodzakelijkerwijs geauthentiseerd zijn of afkomstig zijn van een objectief verifieerbare bron. Verweerder kan de voorgelegde documenten omtrent de job van de vader van verzoeker daarom niet opzij schuiven omdat dit “enkel kopieën” zouden betreffen of omdat er een “hoge corruptiegraad” zou heersen in Afghanistan, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de job van de vader van verzoeker.

Verder benadrukt verzoeker dat de voorgelegde documenten samen met zijn verklaringen dienen bekeken te worden en in hun geheel moeten worden beoordeeld, en dit overeenstemming met artikel 4, lid 2 en lid 3 van de richtlijn 2011/95/EU, dat werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarvan paragraaf 5 bepaalt:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen : (....) b) de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten (...).”

Door geen zorgvuldig inhoudelijk en dus geen daadwerkelijk onderzoek te voeren naar de documenten voorgelegd door verzoeker om aan te tonen wat de job is van de vader van verzoeker, is de verwerende partij tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht.

5. Verzoeker benadrukt dat hij, door de tewerkstelling van zijn vader, hij en zijn familie in de problemen kwamen met de taliban. Door de taliban werden dreigbrieven verstuurd. Een eerste brief werd reeds verstuurd in 2014, nadat is uitgekomen wat de functie was van de vader van verzoeker. Voorheen was dat nog niet bekend bij de taliban. Drie jaar later volgde er nog een dreigbrief, wat aantoonde dat zijn vader in het oog bleef van de taliban. De macht van de taliban was toen beperkter dan dat dit momenteel het geval is (sinds de machtsovername), waardoor de taliban hun dreigementen niet onmiddellijk konden uitvoeren. Verzoeker gaf aan tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming dat de dreigementen door de taliban uiteindelijk ook werden uitgevoerd. De vader van verzoeker werd neergeschoten door de taliban, een 2-3 maanden voor het persoonlijk onderhoud. De vader van verzoeker nam een risico door zich in het publieke leven te blijven mengen. Dit typeert de vader van verzoeker, zoals verzoeker ook aangaf. Hij wou eerder ook niet ingaan om de mogelijkheid om zich te hervestigen in Amerika. Hij nam wel voorzorgsmaatregelen en beperkte zijn contacten, maar hij trok de lijn niet volledig door. Zo bleef hij naar de moskee gaan. Hierdoor werd hij ook neergeschoten door de taliban. Verzoeker benadrukt nog dat hij, als oudste zoon van zijn vader, in het bijzonder wordt gevisieerd door de taliban. Dit maakt het onderscheid uit met de rest van zijn familie.

6. De verzoekende partij wijst er verder op dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Verweerder kan derhalve niet stellen dat de huisbezoeken van de taliban ongeloofwaardig zouden zijn louter omdat deze elementen niet vermeld zouden staan in het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen. Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag. Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande. Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven “vragenlijst” van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd. De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden. De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet). De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

7. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar. Beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen dienen met de nodige

voorzichtigheid te worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49).

Verzoeker wijst er bovendien op dat, hoewel het niveau van willekeurig geweld zou zijn afgenomen en de humanitaire toegang tot delen van het land zou zijn verbeterd, de omstandigheden in Afghanistan zeer onvoorspelbaar blijven, met wijdverbreide zorgen over gericht geweld en mensenrechtenschendingen. De verzoekende partij merkt op dat in het administratief dossier er geen gegevens aanwezig zijn die doen vermoeden dat de verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Het staat derhalve moet voldoende zekerheid vast dat verzoeker (enkel) beschikt over de Afghaanse nationaliteit.

Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek meer dan vijf jaar geleden) en - in het bijzonder - Europa. Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan. Verzoeker heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving. Uit de beschikbare informatie blijkt daarentegen dat de taliban een zeer repressieve versie van de Sharia implementeert die ziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details (stuk 3). Hierdoor is er een risico op vervolging (stuk 3). In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt tevens aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Dit betreft een zeer diverse groep, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Verzoeker wijst erop dat in de vervolgingsgronden er sprake is van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt. In casu wijst verzoeker erop dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, in het bijzonder gericht tegen de (heersende waarden en normen van de) taliban. Zijn huidige levensstijl is belangrijk voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Dit staat in sterk contrast met hetgeen van hem verwacht wordt bij een terugkeer naar Afghanistan. Minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. In acht genomen wat voorafgaat, dient in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

8. In ondergeschikte orde, wijst verzoeker op de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien. 9. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)”, december 2016, p. 109). Afghanistan bevond zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socioeconomisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict. De socio-economische situatie in Afghanistan is na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder verslechterd. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking. De impact van de machtsovername door taliban is groot op de socio-economische situatie van Afghanistan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (stuk 3). Verzoeker meent hierom dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban vormen bovendien een risico voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban. Immers, de straffen toegebracht door de taliban op het niet naleven van deze waarden en normen zijn zo ernstig dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM of artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet vallen. Bovendien bestaan er zwaarwegende redenen om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van de precaire humanitaire situatie nu deze het gevolg is van directe en indirecte acties van de taliban en de internationale gemeenschap (stuk 3).

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

10. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘Elgafaji’ waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

*De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).*

In Afghanistan is er momenteel sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (stuk 3). Verzoeker verwijst hiertoe tevens naar zijn persoonlijke situatie. Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsvername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek meer dan vijf jaar geleden) en - in het bijzonder - Europa. Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan. Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving. Verzoeker heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. Gelet op het voormelde, toont verzoeker aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

11. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

OM DEZE REDENEN, BEHAGE HET DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

In hoofddorde, de bestreden beslissing te vernietigen overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In subsidiaire orde, de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel verzoeker de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.

De gunst van de kosteloze rechtspleging toe te willen kennen.”

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 27 augustus 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025.

3.2. De verzoekende partij heeft een aanvullende nota neergelegd op 4 september 2025 waarbij zij wijst op de recente situatie in Afghanistan. Zij verwijst hierbij naar twee rapporten:

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: January–March 2025 Update (20 maart 2025)

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_update_on_human_rights_in_afghanistan_january-march_2025.pdf

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update (23 juni 2025)

<https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-updates-enps>.

Tevens wijst zij op de problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ondervinden omwille van hun verwestering. Zij voegt hierbij de weblink naar het document: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)

<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-human-rights-violations-forced-returnees>.

Verder vermeldt zij ook nog volgende bronnen:

- Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan.

<https://www.hrw.org/world-report/2025/country-chapters/afghanistan>

- Statbel, 36% van Belgische bevolking heeft buitenlandse achtergrond, 12 juni 2025.

<https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst>

- Myria, Migratie in cijfers en in rechten 2025, 27 juni 2025.

<https://www.myria.be/nl/publicaties/migratie-in-cijfers-en-in-rechten-2025-het-jaarslag-van-myria>

- Cedoca, COI Focus: Kindhuwelijken, 27 juni 2025.

https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_kindhuwelijken_20250627.pdf.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van de verzoekende partij als volgt samengevat:

“U, K. S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van het dorp Markikhel, district Shirzad, provincie Nangarhar. U bent tot de tiende graad naar school gegaan en volgde ook computer- en Engelse lessen. Uw vader heeft van 2004 tot 2010 gewerkt voor US AID, had daarna een bedrijf voor kinderfietsen en werkte vervolgens in security. Uw vader had al langer problemen met de taliban en ontving al eens een dreigbrief van de taliban. Hierdoor had hij in het verleden al stappen ondernomen om zichzelf en zijn familie naar Amerika te brengen. Dit is uiteindelijk niet kunnen doorgaan.

Op een bepaald moment – toen uw vader al in security werkte – probeerden drie mannen op een motorfietsen u te ontvoeren toen u van de bazaar kwam. U slaagde erin te ontkomen en naar uw huis te vluchten. Later werd 's nachts ook uw huis benaderd door de taliban. Ze kwamen naar uw huis met de lichten van de wagen uit, maar de hond begon te blaffen en toen de taliban hun auto stopten voor het huis van uw buurman, begon die op hen te vuren omwille van zijn eigen vete. Deze personen vluchtten daarna weg. Ongeveer een maand later was er een tweede ontvoeringspoging toen u terug van school kwam. U vluchtte opnieuw weg en ze begonnen u te achtervolgen met een auto. U slaagde er opnieuw in om te ontkomen. Na dit incident werd besloten dat u niet meer naar buiten mocht gaan. De derde dag na het incident kreeg u een brief van de taliban. Hierin werden u, uw vader en de hele familie bedreigd. Uw leven was heel moeilijk geworden omdat u niet meer naar school of naar buiten kon gaan. U heeft ongeveer een jaar uw huis amper verlaten en daarna besloot u zelf te vluchten. U kreeg hiervoor de toestemming – en hulp – van uw vader.

Nadat u Afghanistan al verlaten had, werd er opnieuw een dreigbrief afgeleverd door de taliban waarin uw familie bedreigd werd. Een paar weken later werd uw vader gevisieerd door de taliban. Er werd op hem geschoten en hij belandde in het ziekenhuis. Uw paternale oom zei dat de taliban verantwoordelijk waren omdat het een of twee weken na deze dreigbrief gebeurde.

U verliet Afghanistan vijf jaar voor uw persoonlijk onderhoud en was ongeveer drie jaar onderweg. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 22/10/2021. Op 26/10/2021 diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën neer van volgende documenten: uw taskara, de taskara's van al uw gezinsleden behalve uw oudere zus (zowel in het Pashtu als vertaald in het Engels), het paspoort van uw vader, drie familiefoto's, een foto van uw vader in het ziekenhuis, drie dreigbrieven van de taliban en werkdocumenten van uw vader.”

Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij op zich niet betwist.

5.2. Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

5.3. De verzoekende partij betwist dat zij niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Zij is van oordeel dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij stelt dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend, dat er rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijke achtergrond en dat hij documenten heeft overgemaakt waaruit kan worden afgeleid dat zijn verklaringen oprecht zijn.

Met dit algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de concrete motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of foutief zijn. Uit het loutere feit dat de verzoekende partij verklaringen heeft afgelegd en getracht heeft deze te ondersteunen met documenten in het licht van de medewerkingsplicht, kan geenszins afgeleid worden dat haar verklaringen ook oprecht zijn. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet ipso facto toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

De verwerende partij komt in de bestreden beslissing tot de conclusie dat het niet geloofwaardig is dat de verzoekende partij en haar familie problemen zouden hebben met de taliban omwille van het werk van de vader van de verzoekende partij.

De verzoekende partij erkent dat ze een beperkte kennis heeft aangaande de werkzaamheden van haar vader. Als verschoning hiervoor verwijst ze naar haar jeugdige leeftijd, naar het gegeven dat zij niet werkzaam was in het leger, enkel haar broer, dat haar vader een gesloten persoon was en niet veel vertelde over zijn job. Zij stelt naar best vermogen te hebben geantwoord en meent dat er ook rekening dient te worden gehouden met haar persoonlijke achtergrond zoals haar intellectuele capaciteiten.

De verzoekende partij weet de Raad niet te overtuigen met haar aangehaalde verschoningsgronden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de verklaringen van de verzoekende partij aangaande de werkzaamheden van haar vader niet in overeenstemming waren met de documenten die de verzoekende partij heeft bijgebracht. Aangenomen dat deze documenten waarachtig zijn dan blijkt dat de vader van de verzoekende partij slechts een onderhouds-/klusjesman was. Zij slaagt er niet in te weerleggen dat het ongeloofwaardig is dat een 'house manager' zou ingezet worden om deel te nemen aan missies of als bodyguard zou werken voor commandanten. De functie die haar vader zou gehad hebben, samengenomen met de vage verklaringen van de verzoekende partij aangaande de taken en missies die haar vader zou vervuld hebben, maken dat de verklaringen van de verzoekende partij ongeloofwaardig zijn.

Zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht aanhaalt is het zeer bevreemdend dat de verzoekende partij op geen enkel moment heeft geïnformeerd naar de job van haar vader, ook niet na haar vlucht uit Afghanistan.

Betreffende de beperkte kennis van de verzoekende partij over de job van haar vader en haar verwijzing naar haar jeugdige leeftijd, wijst de Raad er aldus op dat noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van de verzoekende partij een kennis over de functie van haar vader werd verwacht, die het begrip van een minderjarige te boven gaan. Er werden algemene vragen gesteld omtrent de door haar voorgelegde documenten en de tewerkstelling van haar vader. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart te zijn gevlucht omwille van de job van haar vader, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de leeftijd. De Raad kan ook enkel vaststellen dat de verzoekende partij in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze haar profiel als minderjarige (op het ogenblik van het verlaten van Afghanistan) de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen. Dat de verzoekende partij omwille van haar leeftijd niet uitgebreid zou kunnen antwoorden op de vragen omtrent de tewerkstelling van haar vader, verschoont de uitermate gebrekkige kennis niet. De tewerkstelling van haar vader raakt de kern van haar vluchtrelaas, zodat mag worden verwacht dat zij zich hier meer over zou informeren, desgevallend via haar familie in Afghanistan met wie zij nog contact heeft (persoonlijk onderhoud CGVS p. 6), teneinde een concrete inschatting te maken van het risico dat zij zelf loopt. Het feit dat de verzoekende partij zelf niet werkzaam was bij het Afghaanse leger, dat zij ook geen bijzondere interesse heeft in het leger of de politie en dat zij hier ook weinig affiniteit mee heeft, dat haar vader een gesloten persoon was en weinig praatte over zijn job, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Opmerkelijk is ook dat de verzoekende partij voor het eerst in haar verzoekschrift stelt dat haar broer werkzaam was voor het leger, terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat al haar broers jonger waren dan haar (p. 6 persoonlijk onderhoud CGVS).

Ook wat betreft de aangehaalde beperkte intellectuele capaciteit van de verzoekende partij als verschoningsgrond kunnen vraagtekens geplaatst worden. De verzoekende partij verklaarde immers dat zij tot de 10de graad studeerde in Afghanistan, dat ze een computercursus en een Engelse cursus volgde en dat je normaal maar één klas per jaar kan volgen, maar dat zij omwille van haar getalenteerde examens twee klassen kon volgen in één jaar.

Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er van de verzoekende partij kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van iemand die weinig geletterd is of een beperkte intellectuele capaciteit heeft, te boven gaan of een hogere scholing behoeven. Het betroffen immers vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad.

De verzoekende partij betoogt dat zij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die haar gesteld werden, waaruit blijkt dat zij dit op een afdoende manier heeft gedaan, dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd aan haar om alle gestelde vragen te beantwoorden, dat het erop aankomt om de geloofwaardigheid van haar verklaringen te toetsen aan haar persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met haar persoonlijkheid en achtergrond, zoals haar intellectuele capaciteiten.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij met de boutade dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden, de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet ombuigt. Ook waar zij aanstipt dat zij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die haar gesteld werden, waaruit blijkt dat zij dit op een afdoende manier heeft gedaan, beperkt zij zich tot het uiten van kritiek, zonder in concreto aan te tonen welke verklaringen zouden zijn veronachtzaamd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en welke concrete verklaringen hierop een ander licht zouden kunnen werpen.

Voorts stelt de verzoekende partij dat waar aan de documenten elke bewijswaarde wordt ontzegd omdat het louter kopieën betreffen, uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de verwerende partij de verplichting heeft om het verzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoekende partij overgelegde relevante documenten, zonder te vereisen dat die documenten noodzakelijkerwijs geauthentiseerd zijn of afkomstig zijn van een objectief verifieerbare bron.

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden.

In casu, is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde kopieën kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht.

Verder dient te worden opgemerkt dat het slechts fotokopieën betreft waaraan enkel een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielrelaas te herstellen.

De verzoekende partij komt met betrekking tot de motivering in verband met de voorgelegde documenten niet verder dan de stelling dat er louter bewijswaarde wordt ontzegd omdat het om fotokopieën gaat die werden neergelegd. De verzoekende partij gaat hiermee duidelijk voorbij aan de pertinente motivering waaruit blijkt dat er niet enkel bewijswaarde wordt ontzegd omdat het om fotokopieën gaat. Zo werden de documenten aangaande de job van haar vader ook inhoudelijk bekeken en beoordeeld en dit in tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden.

Voorts herhaalt de verzoekende partij een deel van haar asielrelaas, maar door het louter herhalen van haar asielrelaas toont zij geenszins aan dat het onderzoek dat werd gevoerd door de commissaris-generaal onzorgvuldig werd gevoerd.

Verder haalt de verzoekende partij aan dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Zij is van oordeel dat de commissaris-generaal niet kan stellen dat de huisbezoeken van de taliban ongelooftwaardig zouden zijn louter omdat deze elementen niet vermeld zouden staan in het verslag bij de DVZ. Zij stipt aan dat zij tijdens het onderhoud bij de DVZ niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de DVZ, zonder enige controle. Ze benadrukt dat ze de taal niet spreekt en volledig afhankelijk was van de persoon die het verhoor afnam. Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Zij gaf een antwoord op de vragen die haar werden gesteld, opnieuw naar best

vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan de verzoekende partij duidelijk gemaakt dat zij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande. Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van de verzoekende partij is aangebracht op de handgeschreven 'vragenlijst' van de DVZ, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van haar met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De verzoekende partij stelt dat de bewijswaarde

van deze handtekening bijzonder relatief is, aangezien zij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en zij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan volgens haar niet worden nagegaan of de vragenlijst aan haar werd voorgelezen en in welke omstandigheden haar werd gevraagd om een handtekening te plaatsen.

De Raad merkt op dat uit de interviews van de verzoekende partij blijkt dat zij verschillende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over elementen die de kern van haar asielrelaas raken. De verzoekende partij tracht deze tegenstrijdigheden onder meer uit te leggen door aan te halen dat de bewijswaarde van het verslag bij de DVZ volgens haar bijzonder relatief is. De Raad kan deze zienswijze echter niet volgen. De verwijzingen van de verzoekende partij naar het verloop van het onderhoud bij de DVZ kunnen niet verschonen dat de verzoekende partij tijdens het interview bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van een belangrijk kernelement van haar asielrelaas, namelijk het feit dat de taliban een aanval deed op het huis van de verzoekende partij tussen de twee door de verzoekende partij aangehaalde ontvoeringspogingen. Er dient op gewezen te worden dat ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van de verzoekende partij kon worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas zou vermelden.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verklaringen die de verzoekende partij had afgelegd op DVZ aan haar werden voorgelezen in het Pashtou en dat zij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich wel degelijk uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

De verzoekende partij toont niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen bij de DVZ, te meer gezien zij het verslag, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

Tot slot stelt de Raad vast dat haar bij het begin van haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal werd gevraagd hoe haar gehoor op de DVZ was verlopen. Daarop antwoordde de verzoekende partij 'zeer goed'. Ze verduidelijkt nog dat ze een 'overview' gaf van specifieke punten. De advocaat die ook aanwezig was tijdens dit onderhoud, maakte evenmin opmerkingen over het verloop van het gehoor bij de DVZ. Het is pas in het verzoekschrift dat de verzoekende partij voor het eerst een opmerking maakt over het verloop van het gehoor bij de DVZ. Het betoog van de verzoekende partij weet de Raad niet te overtuigen.

De verzoekende partij betwist verder niet dat zij ook over andere kernelementen van haar asielrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo betwist zij de volgende motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind:

"In dit kader wenst het CGVS op te merken dat u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt. U verklaart namelijk later in het persoonlijk onderhoud dat uw vader volledig verdween toen de Afghaanse republiek viel en de taliban de macht overnamen (CGVS, p. 15). Dat uw vader volledig verdween toen de taliban de macht overnamen, valt niet te rijmen met uw verklaringen dat uw vader dan gewoonweg naar de moskee zou gaan met zijn vrienden. Dat u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt, doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de vervolging van uw vader verder afbrokkelen.

Hiermee samenhangend wenst het CGVS ook op te merken dat u, ter staving van deze aanval op uw vader, een foto van uw vader in het ziekenhuis indient (zie map 'Documenten'). Deze foto zegt op zich echter niet veel; de afgebeelde persoon kan gewond geraakt zijn op gelijk welke wijze en op gelijk welk moment. Bovendien legt u ook hier tegenstrijdige verklaringen over af; het ene moment geeft u aan dat uw vader naar een ziekenhuis gebracht werd (CGVS, p. 3, 12, 13), het andere moment geeft u aan dat het te gevaarlijk was om uw vader naar het ziekenhuis te brengen (CGVS, p. 12) en op nog een ander moment geeft u aan dat u niet weet naar waar uw vader gebracht werd en waar uw neef de operaties op uw vader uitvoerde (CGVS, p. 14). Nochtans is een aanval op uw vader een impactvolle en belangrijke gebeurtenis, en kan er van u verwacht worden dat u zich uitgebreid zou informeren naar de omstandigheden van deze aanval. Zeker gezien deze ook samenhangen met uw eigen beweerde problemen. U verklaart hieromtrent dat uw jongere broer telkens weent als u met hem belt en uw moeder de energie niet heeft om erover te praten (CGVS, p. 14). Nochtans geeft u aan dat uw neef u zelf opgebeld heeft om u te informeren aangezien u de oudste zoon bent, dus u had uw neef ook om meer informatie kunnen vragen (CGVS, p. 8, 12). Dat u hier verschillende en onduidelijke verklaringen over aflegt, doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte, legt u doorheen uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ook herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af over de huidige verblijfplaats van uw vader. Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat uw vader sinds de aanval vermist is (CGVS, p. 5), maar als er u enkele momenten later gevraagd wordt wie er momenteel nog in uw huis in Afghanistan woont, antwoordt u dat uw hele familie daar nog woont én benoemt u specifiek uw moeder en vader (CGVS, p. 6). Nog later geeft u dan aan dat uw vader, sinds de aanval, meestal verdwijnt en niet thuis is (CGVS, p. 8) en dat uw gezin uw vader niet kan ontmoeten in hun eigen huis, maar wel in het huis van uw ooms (CGVS, p. 13). Dat u hier dermate verschillende verklaringen over aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de verblijfplaats van uw vader en bijgevolg ook diens problemen.”

De verzoekende partij legt verder ook verschillende verklaringen af over het moment waarop zij en haar familie de tweede dreigbrief kregen, zoals de commissaris-generaal terecht aanhaalt in de bestreden beslissing.

De Raad is dan ook van oordeel dat, op grond van deze flagrante tegenstrijdigheden over kernelementen van het asielrelaas van de verzoekende partij, de verwerende partij terecht tot de conclusie is gekomen dat *“Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging en de huidige situatie van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.”*

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij met haar loutere herhaling van haar asielmotieven en het proberen vergoelijken van sommige van de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar relaas de concrete motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt. Zij vinden bovendien steun in het administratief dossier. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op niet kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat het niet geloofwaardig is dat de verzoekende partij of haar familie problemen ondervindt met de taliban omwille van het voormalige werk van de vader van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Het asielrelaas van de verzoekende partij wordt ongeloofwaardig bevonden.

Aangezien het relaas van de verzoekende partij bovendien ongeloofwaardig wordt bevonden is er in casu ook geen reden om haar het voordeel van de twijfel te gunnen. Er is immers geen twijfel omtrent de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. De verzoekende partij dient haar persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. De verzoekende partij blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke en maakt niet aannemelijk dat haar verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen in casu, volstaat hiertoe niet.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan de verzoekende partij verder zou refereren, heeft geen betrekking op haar persoon, noch op de persoonlijke feiten die zij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door haar voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Wat haar vrees ten gevolge van haar verwestering betreft wijst de verzoekende partij in het bijzonder op haar langdurig verblijf in het buitenland sinds haar vertrek meer dan vijf jaar geleden en - in het bijzonder - Europa. De verzoekende partij is volgens haar tevens verwesterd geraakt doorheen haar jarenlange verblijf in Europa en geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan. Zij heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt zij als een ‘westerling’ beschouwd door haar persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. De verzoekende partij heeft door haar jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of

kennis meer over hoe zij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving. In casu wijst de verzoekende partij erop dat haar westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, in het bijzonder gericht tegen de (heersende waarden en normen van de) taliban. Haar huidige levensstijl is belangrijk voor haar om haar (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Dit staat in sterk contrast met hetgeen van haar verwacht wordt bij een terugkeer naar Afghanistan.

In zoverre de verzoekende partij wijst op haar situatie als 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban kan op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlandse beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het

MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 24).

De de facto autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14

december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren

naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden

beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance: Afghanistan" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 52-61).

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal hierover onder meer het volgende:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u minstens tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u 6 à 7 jaar naar school gegaan te zijn in Afghanistan en nog in contact te staan met uw familie in Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De verzoekende partij beperkt zich in haar enig middel op dit punt tot de loutere verklaring dat zij verwesterd zou zijn en zich niet meer zou kunnen aanpassen in Afghanistan, maar zij betwist voormelde motieven van de bestreden beslissing niet op enige concrete wijze. Zij brengt bovendien geen enkel concreet element aan dat op een dergelijke verwestering zou duiden. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. De Raad acht ze pertinent, en sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal.

Hierbij kan ook nog aangestipt worden dat de verzoekende partij pas voor het eerst in haar verzoekschrift uiteenzet dat zij niet meer terug kan omwille van haar verwestering. Niettegenstaande haar ten tijde van het persoonlijk onderhoud werd meegedeeld dat er veel veranderd is in Afghanistan sedert de machtsvername door de taliban, stelt ze dat er geen andere redenen zijn waarom zij nog iets zou vrezen in Afghanistan (p.18 P.O. van het CGVS).

De recente landeninformatie van 2025 die de verzoekende partij bijbrengt, laat niet toe te besluiten tot een andere beoordeling. Het UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025) beschrijft vooreerst de situatie van Afghanen die gedwongen teruggestuurd werden vanuit Pakistan, hetgeen geenszins de situatie is waarin de verzoekende partij zich bevindt. België voert geen gedwongen terugkeer uit voor wat Afghanen betreft. Daarnaast blijkt uit ditzelfde

rapport dat de problemen die beschreven worden steeds personen betreffen die een risicoprofiel hebben, hetgeen geenszins het geval is voor de verzoekende partij.

Uit de loutere omstandigheid dat de verzoekende partij inmiddels ongeveer vijf jaar in Europa verblijft, kan niet automatisch worden afgeleid dat zij hierdoor dermate verwesterd is dat zij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van haar verblijf in Europa, in casu ongeveer vijf jaar, en in België (ongeveer 4 jaar) volgens de verzoekende partij, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat de verzoekende partij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Dit is des te meer het geval aangezien de verzoekende partij voormelde motieven van de bestreden beslissing ter zake niet betwist. Zodoende kan niet worden aangenomen dat zij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat zij niet aantoont dat zij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar zij eerder aangaf dat haar familie nog in Afghanistan verblijft.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO "*COI query Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat de verzoekende partij nog steeds contacten onderhoudt met haar in Afghanistan verblijvende familieleden.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de zeer repressieve implementatie van de sharia door de taliban alsook op het straffen toebrengen door de taliban bij het niet naleven van de islamitische normen en waarden zoals door hen strikt geïnterpreteerd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoekende partij niet concreet aantoont dat zij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in haar verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, werpt zij hier geen ander licht op.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor

de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij haar problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de

taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De in het verzoekschrift aangehaalde elementen werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont de verzoekende partij niet alsnog aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*") UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

De verzoekende partij weerlegt niet dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van de verzoekende partij omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij niet aantoont dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat zij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

In de mate de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, en zij blijven dan ook overeind.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat en van de verzoekende partij ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad besluit in navolging van de verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging, noch op het risico op ernstige schade.

De verzoekende partij slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Waar de verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU